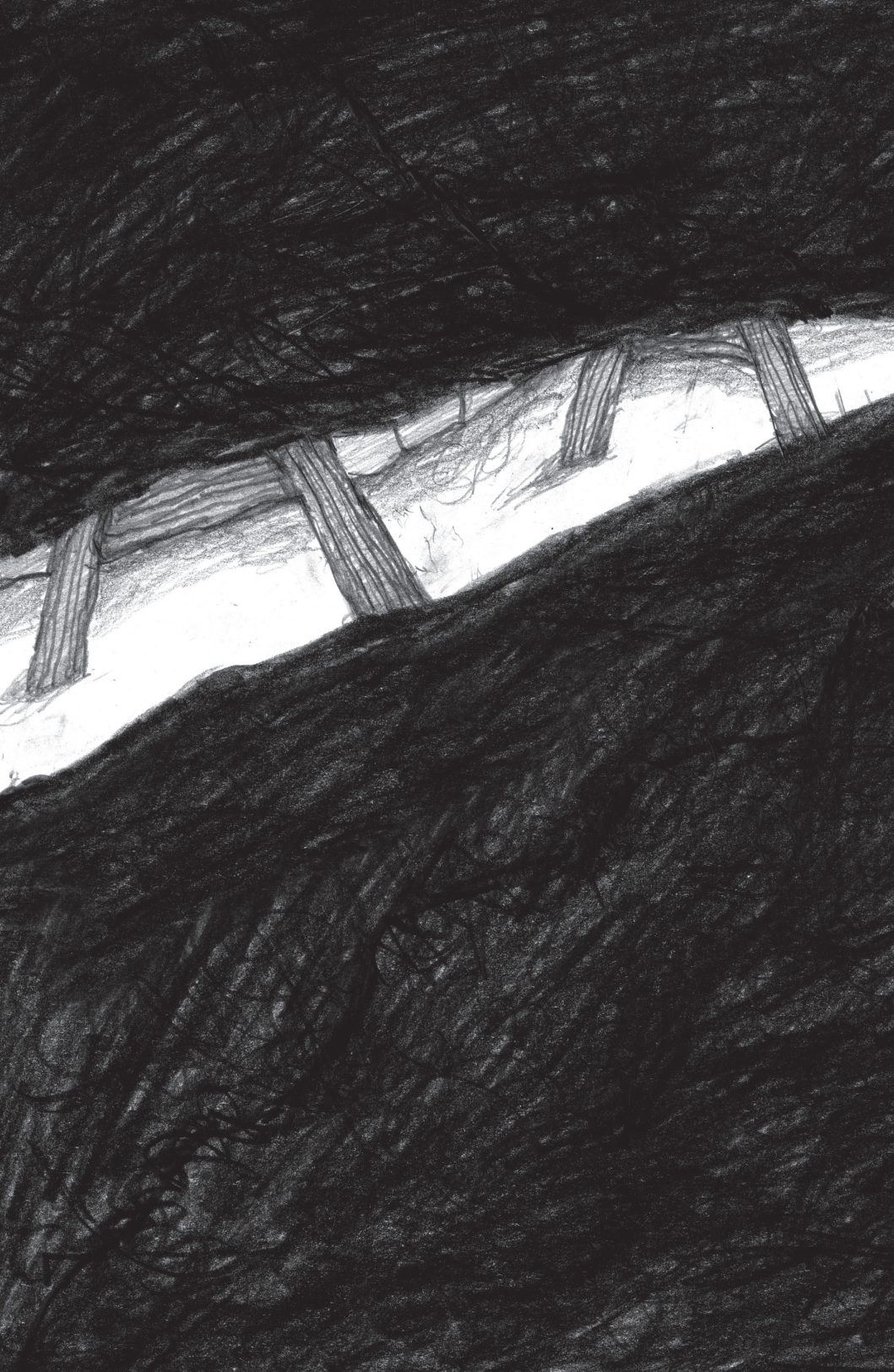

DEEL I

De Blijde
Mijn

1 En Wens was altijd al bang in kleine ruimtes

Diep in het hart van het territorium van de keizer van de ijzeren krijgers lag een mijn.

Die mijn heette de Blijde Mijn, maar er was akelig weinig blijdschap te vinden. Eigenlijk was het tegenovergestelde het geval: er was een heleboel ellende.

Anderhalve kilometer onder de grond, diep in die vreselijke ijzermijn, werkten drie kinderen zich door zulke smalle tunnels heen dat ze als pieren op hun buik moesten kruipen.

De tunnels lagen vlak boven het grondwaterpeil, en alleen kinderen waren klein genoeg om zich door zulke nauwe ruimtes te persen. En dus waren kinderen degenen die de verschrikkingen van deze diepste duisternis moesten trotseren. Kinderen die met hamers en pikhouwelen de rotsen uithakten met het ijzererts dat later zou worden omgesmolten. Kinderen die de karren vol schepten en ze op handen en knieën achter zich aan trokken naar de hogere delen van de mijn.

Het was er donker, heel donker. Het soort donker dat zich aan je opdrong en je verstikte en dat voelde alsof het je zou opslokken.

De drie haveloze, hongerige kinderen die zich momenteel door die verschrikkelijke tunnels wurmden en probeerden niet in paniek te raken, waren Xar, de dertienjarige tweede zoon van de koning van tovenaars, Wens, de dertienjarige dochter van de koningin van krijgers, en Priem, de dertienjarige assistent-lifwacht van Wens.

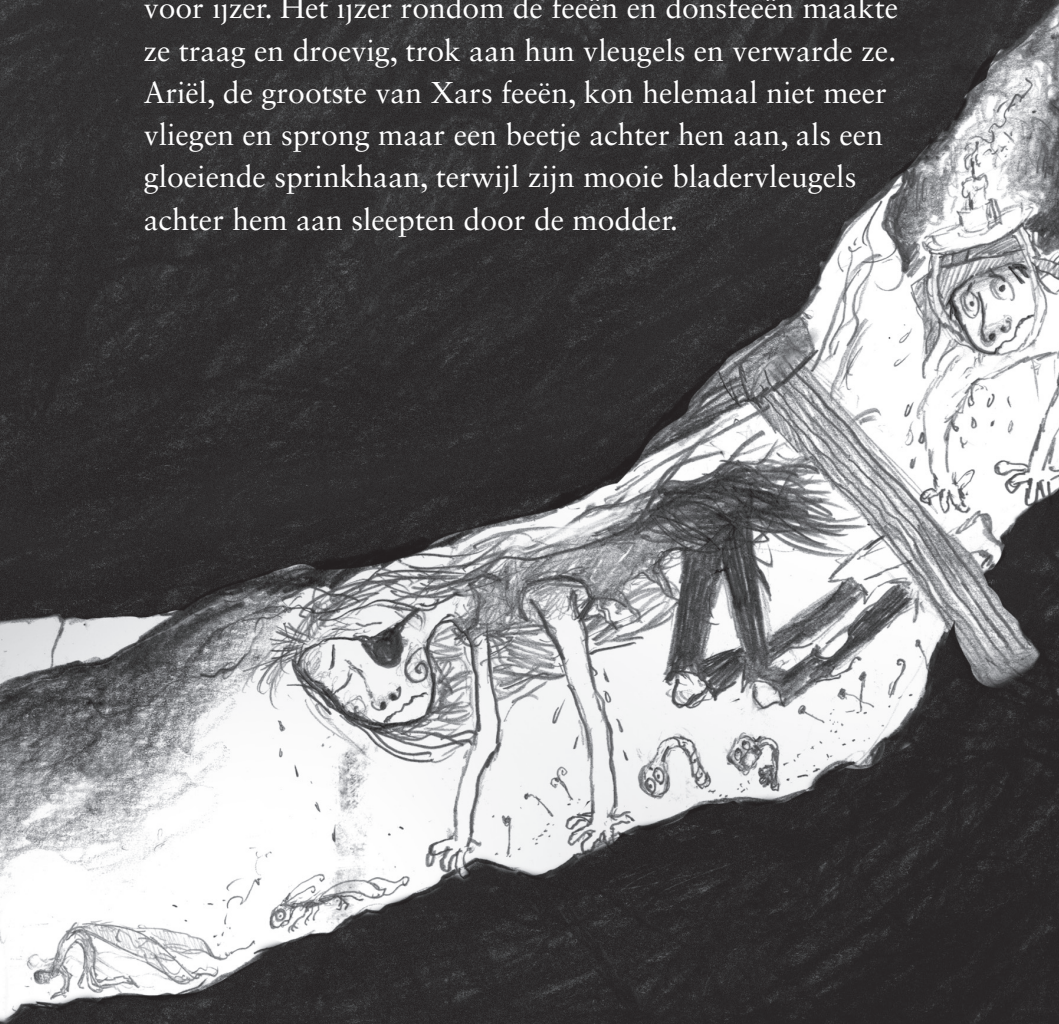
Ik zal je nog even aan deze drie onwaarschijnlijke helden voorstellen.

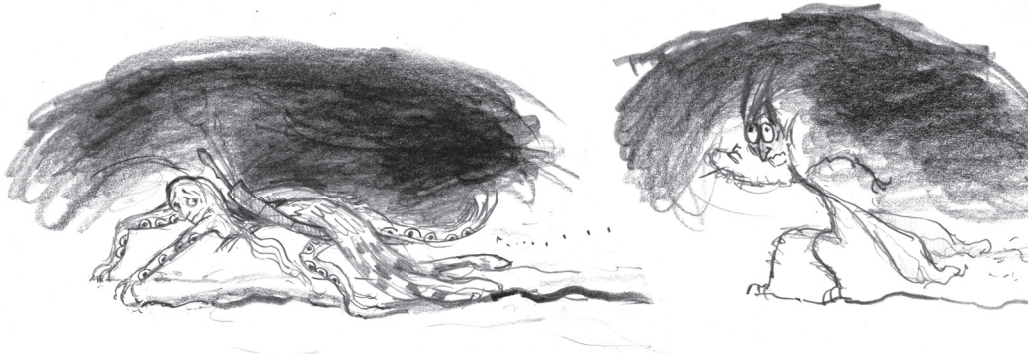
Xar, zoals ik al zei, was de dertienjarige tweede zoon van de koning van tovenaars. Zijn naam moest je uitspreken als 'Zar'; vraag me niet waarom, want spelling is raar. Xar was een jongen die het goed bedoelde, maar die eerst in actie kwam en pas later nadacht, en het was deels zijn schuld dat de drie kinderen al deze problemen hadden. Tvenaars worden niet geboren met magie, hun magie openbaart zich als ze een jaar of twaalf zijn. Toen Xars magie maar steeds niet kwam, had hij besloten een valstrik te zetten voor een heks om de magie van die heks in te pikken. Je kunt je wel voorstellen dat dat niet zo'n heel goed plan was, en als gevolg daarvan had Xar nu een

heksenvlek op zijn hand die de controle over hem begon over te nemen.

Xar had een aantal metgezellen. Zes feeën en drie donsfeeën, die traag en droevig om hem heen gonsden terwijl hij zich door de tunnel wurmde. De gloed van hun mage-re, insectachtige lijfjes gaf een beetje licht op die donkere plek, maar dit was een ijzermijn, en magie is allergisch voor ijzer. Het ijzer rondom de feeën en donsfeeën maakte ze traag en droevig, trok aan hun vleugels en verwarde ze. Ariël, de grootste van Xars feeën, kon helemaal niet meer vliegen en sprong maar een beetje achter hen aan, als een gloeiende sprinkhaan, terwijl zijn mooie bladervleugels achter hem aan sleepten door de modder.

Xar had ook een pratende raaf die Calibrand heette. Het was eigenlijk Calibrands taak om Xar uit de problemen te houden, maar door zijn ongerustheid en de onmogelijkheid van die taak vielen doorlopend zijn veren uit.

Xar had nog meer metgezellen, maar die waren te groot om mee te doen aan deze geheime operatie. Drie sneeuwkatzen, een weerwolf en een grote Langstapper Hoogloper-reus die Pletter heette, zaten verborgen in het bos en wachtten daar ongerust op de terugkeer van de drie helden.

De laatste van Xars metgezellen, en zijn favoriet, was een enthousiaste kleine donsfee die Knijpsju heette, maar hij was gevangengenomen door de koningsheks, dus niemand wist waar hij nu was.

De ogen van de feeën gloeiden groen op als smaragden, aan en uit knipperend terwijl ze zachtjes 'gevaar, gevaar, gevaar' fluisterden, of soms 'weg hier, weg hier, weg hier' of, nog schrikbarender en op schrille toon: 'We zitten opgesloten! We zitten opgesloten! We komen hier nooit meer WEG!' Dat maakte de situatie er niet bepaald gemakkelijker op, kun je je wel voorstellen. Het maakte het lastig om rustig te blijven.

Xar floot een deuntje en deed alsof hij helemaal niet bang was.

De tweede held was Wens, de dertienjarige dochter van Sychorax,

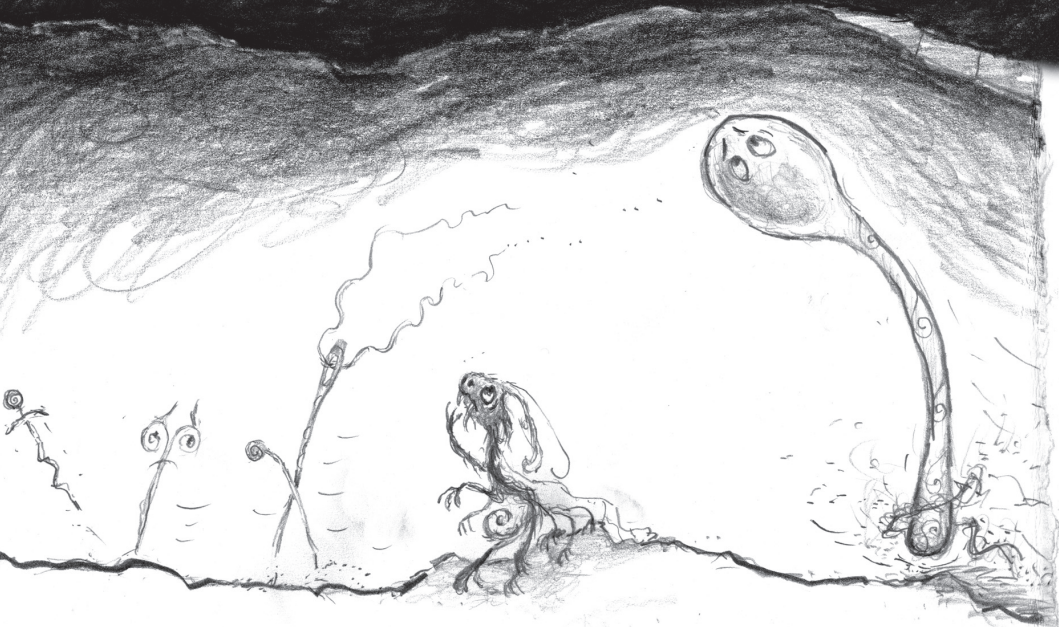
koningin van krijgers. Wens was een luciferhoutje van een meisje, met een vriendelijk maar ongelooflijk vastberaden gezicht. Haar haar stond altijd alle kanten op, alsof het statisch was, en ze had een zwart ooglapje voor haar ene oog.

Krijgers horen uiteraard geen magie te hebben. Maar Wens had een geheim. Verstoep achter haar ooglapje had Wens een buitengewoon krachtig magisch oog, en dat oog bezat magie-die-op-ijzer-werkt. Wens was de Persoon van het Lot, want nooit eerder was er iemand geboren met dit soort magie, en de heksen wilden die wanhopig graag hebben, want het zou ze oppermachtig maken.

Wens had ook metgezellen.

Haar magie was zo sterk dat dingen om haar heen erdoor tot leven kwamen, en ze werd momenteel vergezeld door een aantal betoverde voorwerpen, allemaal van ijzer. Een betoverde lepel was haar oudste en enige vriend toen ze nog in haar moeders ijzeren fort woonde. De betoverde lepel sprong mee naast Bromboezel om de donsfee te helpen en schepte andere kleine feeën op als ze achteropraakten.

En dan waren er nog een betoverde sleutel en een betoverde vork, die allebei verliefd waren op de lepel. En een handjevol betoverde spelden, die in stekelige wolkjes achter hen aan sprongen en duikelden.

Wens was bang in kleine ruimtes, dus voor haar was hun huidige situatie extra benard. Ze zong zachtjes het 'Marslied van de krijgers' terwijl ze zich naar voren wurmde, om zichzelf moed in te zingen. Met haar lied, van 'GEEN ANGST! Dat is het marslied dat de krijgers leren! GEEN ANGST! zingen we tijdens het marcheren!'

probeerde ze het niet bepaald hulpvaardige gegil van de feeën, van ‘We zitten opgesloten! We zitten opgesloten! We komen hier NOOIT meer weg!’ te overstemmen.

Ik zit niet echt in een tunnel, anderhalve kilometer onder de grond, probeerde Wens zichzelf wijs te maken terwijl de duisternis haar omhulde. Ze haalde haar knieën open tijdens het kruipen, haar haar stond overeind alsof het leefde en streek langs het dak van de tunnel. Wens voelde het ruwe oppervlak van de rotsen boven haar, want door iets in haar magie leek het alsof haar haren zenuwen bevatten, net zoals haar vingers, vooral wanneer ze bang was.

Ik ben niet echt zo bang dat ik elk moment moet overgeven... dacht Wens bij zichzelf. *Ik ben in een grote open ruimte... de zon schijnt... dit is allemaal prima... niks aan de hand...*

De derde en misschien wel onwaarschijnlijkste held was Priem, de dertienjarige assistent-lijfwacht van Wens. Priem was een magere, slungelige jongen die zich het liefst aan de regels van de krijgers hield, en dat was nogal een probleem, want in het afgelopen jaar had hij zo veel krijgerregels overtreden dat hij de tel was kwijtgeraakt. Hij had Wens nooit vriendschap mogen laten sluiten met Xar, want Xar was een tovenaars, en de eerste regel van de krijgers was dat tovenaars en krijgers nooit vrienden mochten zijn. En hij had Wens en Xar al helemaal niet moeten helpen weg te lopen bij hun ouders en de mijn in te gaan.

Priem was alleen maar Wens’ lijfwacht geworden omdat

hij de beste was geweest bij de Gevorderde Lijfwachterij-examens en haar vaste lijfwacht een nare verkoudheid had opgelopen. Af en toe, zoals wanneer ze in totaal ijzingwekkende nachtmerriesituaties terechtkwamen als deze, wenste Priem dat dat nooit was gebeurd.

Priem had een klein probleempje als lijfwacht, namelijk dat hij de neiging had om in slaap te vallen in tijden van gevaar. Hoewel hij dat probleem al tot op zekere hoogte had overwonnen, moest hij zich nog steeds erg concentreren om zijn ogen open te houden. Een van Wens' spelden hielp hem wakker te blijven door hem venijnig in zijn achterste te prikken elke keer als hij Priem zag gapen.

‘Kom op, jongens!’ zei Xar, die ongeduldig over zijn schouder keek terwijl hij voor aan hun groepje door de tunnel kroop. ‘Jullie zijn te traag! Volg mij... Ik ben de leider...’

‘O jeetje... we moeten hier echt niet zijn... Er zijn hier beneden verschrikkelijke schepsels...’ kermde Priem. Op dat moment zag hij een flakkerend lichtje van een kaars... met een helm eraan vast. Hij zette de helm met de kaars op en kroop weer achter Xar en Wens aan. ‘Wat dacht je van blauwpetten? Wat dacht je van kloppers? Wat dacht je van de tatzelwurm?’

Bij het horen van die laatste naam gaven de feeën gilletjes van angst en begonnen ze in wanhopige kringetjes rond te vliegen, als gestoorde motten om een lichtje. De betoverde lepel was zo bang dat hij met zijn hoofd voorover in de grond dook, met het kinderachtige idee dat als

hij niemand kon zien, ze hem ook niet konden zien.

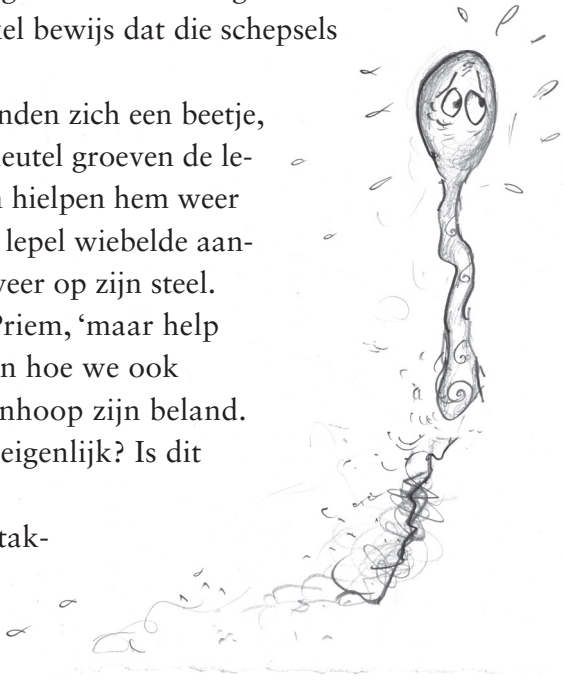
‘Spreek die naam niet uit!’ fluisterde Wens fel. ‘Je maakt iedereen doodsbang!’ Wat luider voegde ze eraan toe: ‘Er is geen enkel bewijs dat die schepsels echt bestaan...’

De feeën ontspanden zich een beetje, en de vork en de sleutel groeven de lepel uit de grond en hielpen hem weer overeind. De arme lepel wiebelde aangeslagen heen en weer op zijn steel.

‘Oké, oké,’ zei Priem, ‘maar help me even herinneren hoe we ook alweer in deze puinhoop zijn beland. Wat doen we hier eigenlijk? Is dit echt nodig?’

‘O, bij alle maretakken!’ Xar ontplofte. ‘Ik had gezegd dat we hier niet heen moesten gaan, maar jullie wilden niet luisteren! Maar nu we hier toch zijn, moeten we er maar gewoon het beste van maken, zorgen dat we hier zo snel mogelijk weer weg kunnen en...’

Maar Xar werd in de rede gevallen door Bromboezel, met zo’n snerpemde krijsstem als van een kat die aan zijn staart werd getrokken, dat Wens er de zenuwen van kreeg: ‘STOP!’ krijste Bromboezel. ‘STOP!’ Iedereen hield zijn mond.

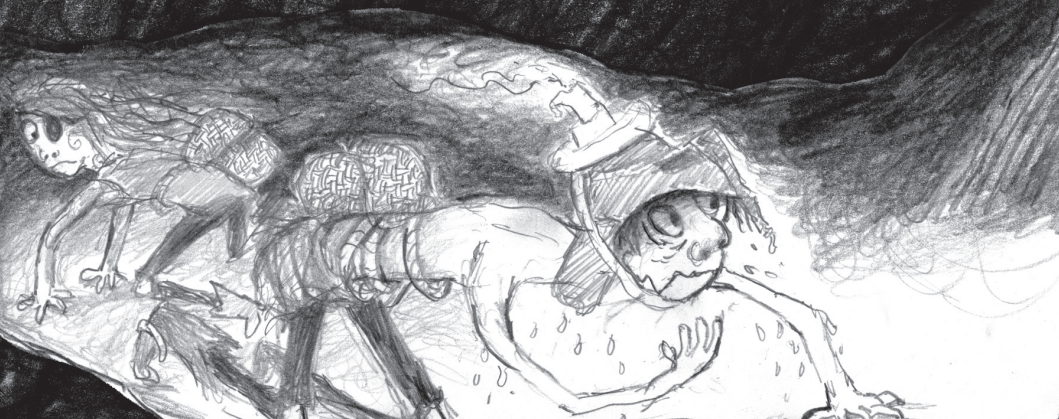

Bromboezel was een schattig klein muisje van een donsfee, die bij het vliegen een geluid maakte als van een hommel.

‘Ik denks...’ fluisterde Bromboezel, en ze sloeg van afgrijzen vijf van haar acht pootjes voor haar donzige gezichtje, ‘dat we misschien verdwaald zijn... bbbzzz...’ Die poging om te zoemen aan het eind van haar zin stierf ongelukkig weg.

De vork deed een noodhandstand boven op Wens’ hoofd en draaide haar haar om zijn tanden, waarbij hij er zo scherp aan trok dat ze een kreet van pijn slaakte. Hinkiepunk de fee rende in kringetjes rond en brulde ‘Geen paniek! Geen paniek! Geen paniek!’, maar hij was zo hysterisch van angst dat hij tegen de wanden van de tunnel en op de kop langs het dak rende.

‘Bromboezel heeft gelijk...’ fluisterde Tafelstorm. Ze trok een geslepen doorn uit haar pijlenkoker, alsof dat stekeltje haar zou beschermen tegen de afgrijselijke verschrikking van een blauwpet. ‘Ik kan de anderen amper nog horen...’

Dat was waar.

In de mijn werkten talloze kinderen en magische schepsels, en nog maar een paar minuten geleden had het stuiterende geluid van pikhouwelen op steen de tunnel gevuld met galmende echo's. De hele tijd hadden ze in de ondergrondse tunnels de spookachtig droevige liederen gehoord van gnomen, kobolden en de kleinere elfjes die klaagden over het verzwakken van hun magie en het hartbrekend zware werk.

Nu klonk dat geluid gedempt en ver weg.

Wens en Priem bleven doodstil zitten, spitsten hun oren en tuurden in het donker, vurig wensend dat dat geluid harder zou klinken.

*Ik denk dat we
verdwaald zijn...*

Xar draaide zich om en kroop naar hen terug.

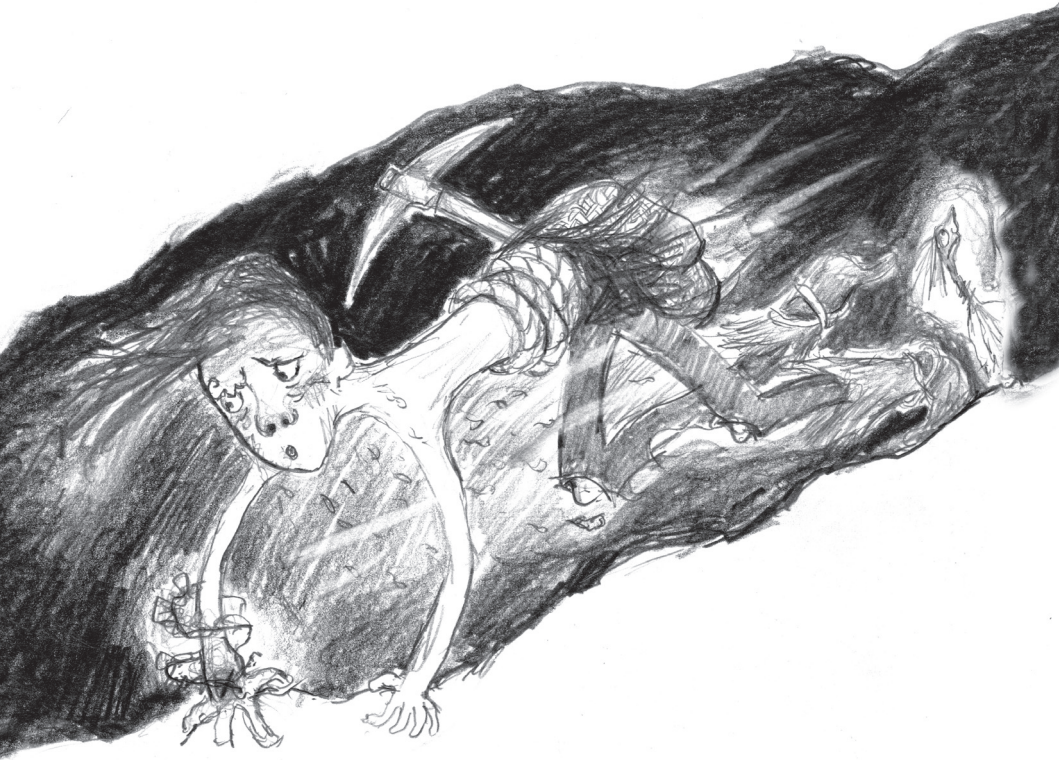
‘We kunnen niet verdwaald zijn,’ zei hij boos. ‘Ik ben de leider en ik ben geniaal, toch, Bromboezel?’

‘Ja,’ fluisterde Bromboezel schoorvoetend, met een heel klein en niet erg overtuigend stemmetje. ‘Jij is geniaal...’

Op dat moment maakte de trompet in Xars rugzak een zacht maar duidelijk scheetgeluidje.

Perp!

‘Ik BEN geniaal!’ protesteerde Xar.

PERP! antwoordde de trompet wat luider en onbeleefder.

Xar zuchtte. De betoverde trompet was een cadeau geweest van Perdita in Poeks Heuvel, en hij had de gewoonte om nogal onbeschofte scheetgeluiden te maken als iemand loog, opschepte of zelfs maar een klein beetje overdreef. Dat was heel irritant, want Xar speelde graag trompet, maar hij had ook de neiging om de waarheid een beetje aan te dikken. Als die beestachtige trompet hem zo voor gek bleef zetten, zou hij hem weg moeten doen.

Zie je wel, hierom mis ik die oude Knijpsju zo erg, dacht Xar verlangend. KNIJPSJU zou zeggen dat ik geniaal was, en Knijpsju zou niet hoeven te liegen. Hij zou het echt menen... Ik had gezegd dat we hier niet heen moesten gaan... Ik had GEZEGD dat we in plaats daarvan Knijpsju moesten redden, maar wilden ze naar mij luisteren? Nee hoor...

De gedachte aan Knijpsju maakte Xar extra vastberaden.

Ze konden hier niet vast komen te zitten. Ze moesten naar Knijpsju toe.

‘Luister,’ zei Xar ferm. Hij kon net rechtop zitten in de tunnel. Hij pakte het Betoveringenboek erbij om het aan de anderen te laten zien. Het Betoveringenboek was een magieboek met meer dan een miljoen bladzijden, en Xar typte de letters in waardoor het openging bij het gedeelte met de kaarten.

‘Ik heb de kaart gevolgd. Ik heb dit niet zelf verzonnen,’ zei Xar, wijzend op de bladzijde met een kaart van de kronkelende tunnels van de Blijde Mijn. Hun route werd aangegeven in een hulpvaardig opgluoiende goudkleur, en het was duidelijk dat ze de juiste kant op gingen. Er waren zelfs kleine afbeeldingen van henzelf te zien, vrolijk gekleurd, kruipend door de getekende gangen.

Het was allemaal heel geruststellend.

‘O, gelukkig maar...’ zei Wens terwijl ze over Xars schouder keek. ‘Volgens de kaart gaan we de goede kant op...’

‘Ik ben zó blij dat ik niet in paniek raakte,’ zei Hinkie-punk tegen de andere feeën, die ook allemaal opgeluchte zuchten slaakten.

‘Natuurlijk gaan we de goede kant op,’ zei Xar. ‘Dat zei ik toch al? Ik ben heel goed in kaartlezen, aangezien ik in mijn leven al zo vaak ben weggevlucht dat...’

Xar brak zijn zin af. Niet alleen omdat de trompet in zijn rugzak een reeks onbeschofte geluiden maakte, maar ook omdat hij een plotselinge, scherpe pijnscheut voelde in de heksenplek op zijn rechterhand.

Die hand bonsde altijd met een matte pijn, als een brandwond, en leek een spookachtig eigen leven te leiden. De zenuwen in Xars vingers probeerden hem een eigen, vreemde kant op te trekken, en dat was enorm verontrustend.